

Arrest

nr. 318 088 van 6 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. BAELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 september 2022.

1.2. Op 29 augustus 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Zijn advocaat en voogd waren daarbij aanwezig.

1.3. Op 25 januari 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Je bent pashtoun en een soennitische moslim. Je bent geboren in het dorp Kotmali van het Asmar district in de provincie Kunar. Jouw vader werkte als soldaat voor

het Afghaanse nationale leger. Jij ging nooit naar school in Afghanistan omdat school jou niet interesseerde. Jouw tweelingbroer S. ging wel naar school. Behalve je tweelingbroer heb je nog vijf jongere broertjes en één oudere zus.

Toen je ongeveer 4 jaar oud was verhuisde jouw familie naar het dorp Banaghar Bela in het 8ste district (Behsud) van de provincie Nangarhar. Jullie moesten verhuizen uit Kotmali omdat jouw vader er problemen kende met zijn neven die bij de taliban waren. Er vond namelijk een aanval plaats van de Amerikanen op jullie regio, waarbij een talib-neef van je vader om het leven kwam. De broers van deze neef beschuldigden jouw vader van zijn dood en zagen jouw vader als spion omdat hij voor het Afghaanse leger werkte. Na jullie verhuis naar Nangarhar, keerden jij en je gezin nooit nog terug naar Kotmali dorp. In Banaghar Bela was de veiligheidssituatie goed en kende jouw familie geen problemen.

De eerste dag na de machtsovername door de taliban belde jouw vader jullie op vanop zijn werk. Hij vroeg hoe het met jullie ging en zei dat hij zich in de luchthaven van Kabul bevond. Ook de dag nadien belde hij jullie met dezelfde boodschap. Hierna hoorden jullie hem niet meer. Ongeveer veertig dagen na de machtsovername kwamen de talib-neven van jouw vader drie keer naar jouw huis om jouw vader te zoeken. Bij hun eerste bezoek doorzochten ze jullie huis en vonden ze het pistool van jouw vader dat ze vervolgens meenamen. Ook bij het tweede en derde bezoek – ongeveer een week na het eerste bezoek - doorzochten ze jouw huis en bedreigden ze jullie omdat ze wilden weten waar jouw vader was. Bij het tweede bezoek werd jij door de neven geslagen. Toen jouw moeder bij het derde bezoek geen info kon geven over jouw vader, dreigden de neven dat ze jou en al jouw broers zouden vermoorden. Hierop besliste jouw moeder dat jij en je tweelingbroer S. naar jullie maternale oom in Guj moesten gaan, omdat jullie daar veiliger zouden zijn. Eenmaal aangekomen bij jouw oom kregen jullie telefoon van jouw moeder om te zeggen dat jullie broertje S(x). ziek was. Jouw broer S. zou hierop terug naar jouw dorp terugkeren zodat hij met S(x). naar de dokter kon gaan. Jouw broer kwam echter nooit thuis aan. Jouw moeder besloot hierop dat het niet veilig was voor jou in Afghanistan en vreesde voor jouw leven. Zij en jouw oom regelden jouw vertrek uit Afghanistan en nog diezelfde dag verliet jij het huis van je oom richting Pakistan en Iran.

Op de derde dag na jouw vertrek werd het lichaam van jouw broer S. teruggevonden aan de rivier. Jij hoorde dit pas toen je al in Iran aangekomen was. Na enkele maanden in Iran reisde je verder tot in Turkije waar je eveneens enkele maanden verbleef. Vervolgens reisde je via Bulgarije, Servië en Hongarije tot in Oostenrijk waar jouw vingerafdrukken op 4 augustus 2022 afgenomen werden. Zonder de asielprocedure te doorlopen reisde jij verder naar Italië om zo via Frankrijk in België aan te komen. Op 15 september 2022 diende je in België een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Je was ongeveer één jaar onderweg van Afghanistan tot in België.

Na jouw vertrek uit Afghanistan, toen jij je in Turkije bevond, verhuisde jouw gezin naar Helmand. Intussen verhuisden zij opnieuw naar Kota, een dorp vlakbij de Pakistaanse grens.

Jouw twee neven, R. J. M. (CGVS [...]; OV. [...]) en zijn jongere broer, E. M. (CGVS [...]; O.V. [...]) wonen ook in België, zij verkregen beiden de vluchtelingenstatus. Jouw problemen in Afghanistan zijn niet gelinkt aan de problemen van jouw neven.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: werkdocumenten met betrekking tot de job van jouw vader bij het Afghaanse leger, een attest van het Rode Kruis om jouw familie op te sporen, vijf foto's van jou in Afghanistan, een attest van een psychotherapeut en een kopie van de Belgische verblijfskaarten van jouw twee neven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna: CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw

voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft de stukken die je neerlegt met betrekking tot jouw mentaal welzijn waaruit blijkt dat je klachten van slapeloosheid, angst en depressieve gevoelens ervaart en waarvoor je in behandeling bent bij een psychotherapeut (zie document 3), kan er echter geconcludeerd worden dat er tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende rekening gehouden werd met jouw psychologisch welzijn. Zo haalde de protection officer reeds bij de inleiding aan dat je haar op eender welk moment kon onderbreken om een pauze in te lassen en ook jouw voogd kreeg de mogelijkheid om de PO te onderbreken indien nodig (CGVS, p. 2 en 3). Vijftig minuten na de start van het interview werd er een eerste pauze gehouden van vijftien minuten (CGVS, p. 9). Hierna werd gevraagd of het interview voor jou goed verliep, hetgeen jij bevestigde (CGVS, p. 9). Een uurtje later werd er een tweede pauze voorzien die 24 minuten duurde, tot 11h51 (CGVS, p. 16). Het interview werd vervolgens afgerond om 12h35 (CGVS, p. 22).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen in jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je, net als je tweelingbroer, gedood te worden door de neven van je vader die bij de taliban zitten. Het CGVS meent echter dat je er niet in slaagt om deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Ten eerste kan er op gewezen worden dat jouw verschillende verklaringen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming dermate inconsistent zijn waardoor de geloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen in Afghanistan reeds op losse schroeven komt te staan. Zo verklaarde je bij de DVZ dat de taliban vier dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan, jouw huis binnenvielen op zoek naar jouw vader (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Omdat jouw vader er niet was, ontvoerden ze jouw tweelingbroer S.. Ze vroegen jouw moeder op dat moment ook waar jij was, maar jij was niet thuis waarop de taliban antwoordden dat ze jou ook zouden zoeken. Drie dagen later vonden jullie het dode lichaam van S. naast de rivier, waarop jouw moeder je geld toestopte zodat jij naar Kabul kon gaan en vervolgens het land kon verlaten (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Deze verklaringen staan haaks op jouw latere verklaringen op het CGVS. Op het CGVS verklaarde jij namelijk dat de taliban tot drie maal toe naar jouw huis kwamen op zoek naar jouw vader waarbij ze jou bij het tweede bezoek sloegen en bij het derde bezoek dreigden om al jouw broers te doden als ze jouw vader niet zouden vinden (CGVS, p. 16 en 17-20). Hierop, verklaarde je verder, stuurde jouw moeder jou en S. naar het huis van jouw maternale oom in Guj, waarna S. vermist raakte toen hij onderweg was van jouw maternale oom naar jouw ouderlijke huis om met jouw jongere broer naar de dokter te gaan (CGVS, p. 11, 16 en 19).

Gezien jouw verklaringen over de locatie en de omstandigheden waarin S. ontvoerd werd, het aantal invallen van de taliban in jouw huis en jouw aanwezigheid tijdens deze invallen dermate tegenstrijdig zijn tijdens jouw twee interviews, kan enkel geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan deze gebeurtenissen die de kern van jouw vluchtrelaas vormen. Er mag namelijk verwacht worden dat jij hierover consistente en coherente verklaringen weet af te leggen. Dat je bovendien bij de DVZ niet vermeldde dat jijzelf ook geslagen werd door de taliban, maar laat uitschijnen dat jij niet eens aanwezig was tijdens de inval van de taliban, is erg opmerkelijk en is opnieuw een bevestiging van de ongeloofwaardigheid van jouw verklaringen (Vragenlijst DVZ, punt 3.5; CGVS, p. 19). Verder kan ook opgemerkt worden dat jij bij de DVZ verklaarde dat jullie het lichaam van jouw broer vonden bij de rivier, waarna jouw moeder erg bang werd en jouw vertrek uit Afghanistan op poten zette (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Dit valt niet te verenigen met jouw latere verklaring op het CGVS, waar jij stelt dat jouw moeder en oom jouw vlucht uit Afghanistan regelden op het moment dat jouw broer vermist raakte en jij je reeds in Iran bevond op het moment dat het lichaam van jouw broer gevonden werd (CGVS, p. 16 en 20).

De ongeloofwaardigheid van jouw verklaarde problemen met de taliban vinden verder nog bevestiging in jouw verklaringen over de nasleep van de inval van de taliban in jouw huis. Zo verklaarde je bij de DVZ dat jij na de dood van je broer naar Kabul vluchtte om vervolgens via Nimroz het land te verlaten (Vragenlijst DVZ, punt 3.5). Op het CGVS verklaarde je echter dat jij en je broer S. na de derde inval van de taliban naar jouw maternale oom in Guj trokken, waarop jij drie dagen bij hem verbleef alvorens Afghanistan te verlaten

(CGVS, p. 16 en 20). Dat je deze tussenstop niet vermeldde is opnieuw opmerkelijk. Ook jouw verklaring dat de taliban enerzijds aan jouw moeder zeiden dat ze naar jou op zoek zouden gaan (Verklaring DVZ, punt 3.5), maar vervolgens uit jouw verklaringen blijkt dat de taliban na de dood van S. en jouw vertrek uit het land niet opnieuw naar jouw huis kwamen (CGVS, p. 20), valt moeilijk met elkaar te verenigen. Hierop volgend is het eveneens onduidelijk waarom jouw gezin alsnog besloot om jouw ouderlijke huis – na jouw vertrek uit het land – te verlaten en meermaals te verhuizen, gezien de taliban niet opnieuw voor problemen zorgden. Jouw verklaringen over de verblijfplaatsen van jouw familie zijn bovendien dermate inconsistent dat ook hier geen geloof aan gehecht kan worden. Zo verklaar je dat jouw gezin naar Helmand verhuisde toen jij je in Turkije bevond om vervolgens rond mei 2023 nogmaals te verhuizen naar het dorp Kota, nabij de Pakistaanse grens (CGVS, p. 5 en 7-8). Bij je aanmelding bij de DVZ op 15 september 2022 verklaarde jij nochtans dat jouw moeder, broers en zus in Bunaghar dorp woonden (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 3) en bij je interview op de DVZ op 23 mei 2023 verklaarde je dan weer dat jouw moeder en jongere broers bij jouw maternale oom in Guj woonden bij jouw vertrek uit Afghanistan (Verklaring DVZ, punt 16A en 18). Hiermee geconfronteerd tijdens je persoonlijk onderhoud stel jij kortweg dat jouw gezin niet bij jouw oom gewoond heeft en dat jij dat nooit gezegd hebt en enkel zei dat jouw maternale oom in Guj woonde (CGVS, p. 8). Dit antwoord biedt echter geen verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen aangaande de woonplaatsen van jouw familieleden. Dat jij bovendien beweert geen contact meer gehad te hebben met jouw moeder sinds vijftien dagen voor jouw interview op de DVZ (nvdr. 23 mei 2023) en hen momenteel opspoor via het Rode Kruis is erg onwaarschijnlijk en strookt niet met jouw verdere verklaringen. Bij jouw interview op de DVZ verklaarde jij namelijk dat je de namen van de talib-neven van jouw vader niet kent (Vragenlijst DVZ, punt 3.5; document 2). Bij je persoonlijk onderhoud op het CGVS slaag je er vervolgens wel in om drie van hun namen op te geven, namelijk S., A. en W. (CGVS, p. 17). Gevraagd van waar jij deze namen kent, stel jij dat je deze hoorde van jouw moeder (CGVS, p. 17). Hierbij kan opnieuw opgemerkt worden dat het erg vreemd is dat jij ditmaal wel drie namen kan opgeven, die jij van je moeder gehoord zou hebben, hoewel jij beweerde dat jij geen contact meer had met jouw moeder na jouw interview bij de DVZ. Dat ook hier jouw verklaringen niet coherent zijn, komt de geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede.

Verder wordt ook de algemene geloofwaardigheid van jouw verklaringen aangetast door tegenstrijdige verklaringen aangaande jouw scholing. Bij jouw aanmelding op de DVZ en tijdens je eerste interview bij de DVZ verklaarde jij namelijk dat jij tot de derde graad naar school ging in Afghanistan en er leerde lezen en schrijven (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4; Verklaring DVZ, punt 11). Op het CGVS stel jij dan weer dat je nooit naar school ging in Afghanistan, dat je er evenmin interesse in had en dus niet leerde lezen of schrijven (CGVS p. 9-10). Dat jouw verklaringen zelfs over basisgegevens als scholing en geletterdheid niet consistent zijn, tast de algemene geloofwaardigheid van jouw verklaringen aan.

Wat betreft het profiel van jouw vader, waarover jij verklaart dat hij werkte voor het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 10-13), kan nog opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot het Afghaanse nationale leger behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Jij slaagt er evenwel niet in om overtuigende verklaringen af te leggen om het profiel van jouw vader als medewerker van het Afghaanse nationale leger aannemelijk te maken. Zo zijn jouw verklaringen over de job en de jobinhoud van jouw vader erg summier en vaag (CGVS, p. 10 en 11-15). Dat jij er niet in slaagt om basisinformatie te geven over zaken als zijn functie, wat hij op een dag zoal moest doen, of hij ooit deelnam aan gevechten en of hij ooit gewond raakte tijdens zijn werk is erg opmerkelijk gezien jij verklaart dat jouw vader nooit een andere job had, behalve deze bij het leger, en jij reeds vijftien jaar was bij je vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11-15). Hierdoor kan verwacht worden dat jij toch wat concrete info over jouw vaders job of context rondom zijn job kan geven. Hoewel je enkele documenten voorlegt om het profiel van jouw vader aan te tonen, dient hierover opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde documenten niet afgeleid kan worden dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk jouw vader is. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd jou gevraagd naar een foto van jou met je vader om aan te tonen dat jij verwant bent met de afgebeelde persoon op de documenten, het CGVS heeft deze echter niet ontvangen (CGVS, p. 15). Dat jij niet één foto kan voorleggen van jou met je vader om jullie relatie aan te tonen, is erg opmerkelijk daar jij wel foto's kan voorleggen van jou met andere familieleden (zie document 4). Ook jouw neef, R. J., had blijkbaar een goed contact met je vader gezien hij jou al de voorgelegde werkdocumenten van je vader kon bezorgen, wat het erg onwaarschijnlijk maakt dat hij niet één familiefoto kan voorleggen om de band tussen jou en je vader aan

te tonen (zie document 1; CGVS, p. 14-15). Omwille van bovenstaande redenen weten jouw verklaringen niet te overtuigen dat jouw vader daadwerkelijk actief was bij het Afghaanse nationale leger. Zelfs indien het profiel van jouw vader wel geloofwaardig was, is het nog steeds aan jou om aan te tonen dat jij eveneens persoonlijke vervolgd werd door de taliban omwille van het profiel van je vader. Jij slaagde er hoe dan ook niet om jouw persoonlijke vrees aannemelijk te maken zie supra.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban.

Ook de overige documenten die je neerlegt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Belgische verblijfskaarten van jouw twee neven tonen aan dat zij in België een beschermingsstatus ontvingen, doch jij verklaarde jijzelf dat jouw problemen in Afghanistan niet gelinkt zijn aan de problemen van jouw neven (CGVS, p. 17).

Wat betreft de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die jouw advocaat aan het CGVS bezorgde op 8 september 2023, dient opgemerkt dat deze opmerkingen louter verduidelijkingen waren van jouw verklaringen en dat hiermee rekening gehouden werd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023,

beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische

factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen

bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform.

Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting,

o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale)

variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot je 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Je beschikt ook nog over een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat – gezien er geen geloof gehecht wordt aan jouw verklaring dat jij geen contact meer hebt met jouw gezin zie supra - , dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Jouw advocaat haalt verder nog aan dat jij door jouw lange verblijf in het westen en in België het risico loopt om negatief gepercipieerd te worden door de Taliban bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 22). Je haalt echter zelf geen elementen aan die aantonen dat jij door jouw verblijf in België verwesterst zou zijn.

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk heeft gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij het niet aannemelijk maakte dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de

sociale normen niet respecteert en dat jij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het VN Vluchtelingenverdrag *juncto* de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel, algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker houdt eerst een algemeen betoog over het subjectief-psychologisch element dat in het element gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingendefinitie vervat zit, en de beginselen die bij het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming krachtens de vreemdelingenwet, de EU richtlijnen en de rechtspraak moeten in acht genomen worden.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus betwist verzoeker de bestreden beslissing argumenteert verzoeker dat het CGVS de weigeringsbeslissing voornamelijk stoelt op vermeende zeer kleine tegenstrijdigheden tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij betoogt dat het voornamelijk om zaken gaat waarvoor hij bij de DVZ niet de kans kreeg om dit verder te verduidelijken. Hij stelt dat hij meermaals werd onderbroken bij de DVZ en dat verschil tussen het interview bij de DVZ waarbij de vragen over de vrees voor vervolging enkele minuten in beslag nemen en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waar hij bijna vier uur gehoord werd, groot is. Er kan volgens verzoeker van hem niet verwacht worden dat hij bij de DVZ reeds alles tot in detail kon verduidelijken.

Voorts wijst verzoeker met betrekking tot de tegenstrijdigheden over de verblijfplaatsen van zijn familie erop *“dat er momenteel geen contacten zijn tussen verzoeker en zijn familie. Er zijn in het verleden zeer beperkte contacten geweest die nooit lang in beslag namen. Door de moeilijkheden om elkaar te bereiken is het ook zeer moeilijk om exact na te gaan waar zij op dit moment verblijven. Er werd bovendien een aanvraag tot “family tracing” gedaan bij het Rode Kruis (stuk 18), hetgeen bevestigt dat verzoeker de verblijfplaats van zijn familie niet kent en geen contact heeft met hen. Bovendien dient er rekening te worden gehouden met de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker. Het CGVS houdt hier geen rekening mee bij het nemen van haar beslissing. Verzoeker volgt sinds juli 2023 intensieve psychologische begeleiding (stuk 14a, 14b, 14c, 15 en 16). Hieruit blijkt duidelijk dat hij kampt met een angststoornis. Dit is natuurlijk een enorme kwetsbaarheid, waardoor zelfs geheugenverlies kan optreden. Dat hier door het CGVS totaal geen rekening mee werd gehouden terwijl dit een algemeen geweten feit is en alsnog met een vergrootglas naar vermeende tegenstrijdigheden werd gekeken is onzorgvuldig. Dit zijn de enige, zeer beperkte, weigeringsredenen van het CGVS. Dit is onvoldoende om de ongeloofwaardigheid van verzoeker aan te tonen.*

Verzoeker zet een geloofwaardig relaas neer en legt ook veel documenten voor ter bevestiging hiervan. De vader van verzoeker werkte wel degelijk bij het Afghaanse leger en diende door problemen die hij had met de taliban het land te ontvluchten. Hij legt hier veel documenten van voor die dit bewijzen”. Hij stelt dat zijn relaas geloofwaardig is.

Verzoeker betoogt verder dat er daarnaast andere objectieve redenen zijn waarom zijn vrees voor vervolging geloofwaardig en aannemelijk is.

Verzoeker wijst daarbij in de eerste plaats naar zijn verwesterd profiel. Hij stelt dat het belangrijk is voor ogen te houden dat er op heden een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige

situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Verzoeker zet daarbij uit een dat in een intervisie van NANSSEN op 17 november 2022 K. Ridderbos van het UNHCR uiteenzette dat er veel niet geweten is en dat 60% van de journalisten die voor de machtsovername in Afghanistan actief waren, gestopt zijn en dat het UNHCR oproept om zeer voorzichtig te zijn met wegeringen ten opzichte van Afghanen. Verzoeker citeert vervolgens NANSSEN, *“Nansen Profiel 3-21: de beschermingsnood van Hazara’s in Afghanistan”*, 2021 (internetlink) en de motieven in de bestreden beslissing omtrent verwestering. Verzoeker zet daarop uiteen dat der geen terugkeerders uit Europese landen zijn geregistreerd en hierover dus geen informatie is en wijst op rechtspraak van de RVV waarin wordt gesteld dat de Afghaanse bevolking een jongeman als verwesterd kan aanzien en dit potentiële risico’s met zich meebrengt (stuk 7).

Verder meent verzoeker dat een aantal stellingen van het CGVS over verwestering niet correct zijn en een selectieve lezing van de landeninformatie betreffen. Hij wijst er op dat de stelling dat indien er behandelt een zeer selectieve weergave is van de rapporten van de EUAA en andere internationale organisaties. Hij verwijst daarbij en citeert uitvoerig uit NANSSEN, *“Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”*, 18 oktober 2022 (internetlink) en stelt dat zowel EUAA als UNHCR personen die gepercipieerd worden als verwesterd of daadwerkelijk verwesterd zijn wel degelijk als een risicogroep aanmerken. Verzoeker citeert verder ook uit OSAR, *“Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»”*, 26 maart 2021 (internetlink), UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the Internatioal Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2018 (internetlink); Refugee Support Network, *“After Return: Documenting the Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan”*, April 2016 (internetlink) en Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’*, juni 2021 (internetlink).

Hij zet verder uiteen dat in het jaar 2021 1363 Afghanen terugkeerden naar Afghanistan waarbij 868 mensen uit Iran, 437 uit Pakistan en 58 uit andere landen kwamen, waaronder India, Azerbeidzjan, Tajikistan, Kazachstan en Rusland en dat dus geen terugkeerders uit Europa werden gerapporteerd. Onder andere om deze reden gaat de assumptie van het CGVS dat als er geen rapportering is, er wel geen problemen zullen zijn, niet op. Ook vanuit België vindt momenteel geen gedwongen of vrijwillige terugkeer plaats (stuk 5), stelt verzoeker. In 2022 keerden 6.424 Afghanen terug waarbij 6.029 mensen uit Pakistan, 372 uit Iran en 23 uit andere landen kwamen, waaronder Azerbeidzjan, Tajikistan en Rusland. Verzoeker wijst verder nog op de UNHCR *Guidance Note on Afghanistan* van februari 2022 die wijst op het gebrek aan voldoende informatie over de situatie in Afghanistan om hierover objectieve vaststellingen te doen en op het rapport Ministerie van Buitenlandse zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, maart 2022 (internetlink) waarin ook wordt gesteld dat er zeer weinig terugkeerders vanuit Europa zijn naar Afghanistan, waardoor het onmogelijk is om in te schatten aan welke behandeling zij zullen worden onderworpen. Verzoeker verwijst vervolgens naar een recent arrest van de Raad en betoogt: *“Door zijn verblijf in België en het feit dat hij al zo lang in België leeft en zich gedraagt naar de normen van de Belgische samenleving zal het voor hem vanzelfsprekend enorm moeilijk/onmogelijk zijn om zich aan te passen aan de taliban. Zeker aangezien uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban hun reglementering met harde hand handhaaft. Meer nog, hij loopt door zijn westerse levensstijl en gedragingen het risico om vervolgd te worden door de taliban. Bovendien is hij op zeer jonge leeftijd (vijftien jaar) uit Afghanistan gevlucht. Hij is op heden nog steeds minderjarig en heeft hierdoor zijn vormende jaren doorgebracht in België”* en citeert vervolgens uit EU AA, *“Country Guidance Afghanistan”* waaruit blijkt dat het huidige rechtskader zeer onduidelijk blijft en de regels van de taliban met harde hand worden afgedwongen. Hij zet verder uiteen dat *“Aangezien verzoeker afkomstig is uit provincie NANGARHAR zijn in zijn regio de normen wel enorm veranderd. Verzoeker kan zich (na een jaar en half in het Westen, en twee en half jaar weg uit AFGHANISTAN) niet meer gedragen naar normen waar hij geen besef van heeft. Zeker aangezien één misstap hem zeer zuur zal komen te staan. Hij zal bovendien vervolgd worden door het hebben van een Westerse levensstijl (kledij, muziek, voorkomen, taal, accent...). Deze heeft hij volledig geïnternaliseerd, door dat hij ten volle deelneemt aan de Belgische samenleving. Daarnaast blijkt uit de landeninformatie dat er sowieso een negatief beeld bestaat onder talibansympathisanten en talibansegmenten over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zijn hebben gedaan. Mannen die naar Europa of de Verenigde Staten gaan wordt als verkeerd en verdacht beschouwd. Dit dus louter en alleen door het vertrek uit Afghanistan naar Westerse landen. (EUAA Targeting of Individuals, p. 50-51). In concreto, toont verzoeker zijn verwestering duidelijk aan. Verzoeker diende zijn land van herkomst te verlaten in augustus-september 2021. Hij was toen nog zeer jong, slechts 15 jaar oud. Hij is aldus al twee en half jaar niet meer in AFGHANISTAN geweest. Hij heeft zich door zijn lange verblijf in BELGIË zo hard aangepast aan de Belgische samenleving, dat hij onmogelijk kan terugkeren naar AFGHANISTAN. Hij loopt immers het risico om door de mand de vallen door zijn “Westerse” levensstijl en gedragingen. Verzoeker gaat van bij zijn aankomst naar school in BELGIË én leerde Nederlands (stuk 19 en 20). Bovendien is verzoeker extra kwetsbaar door zijn psychologische kwetsbaarheid (stuk 14a, 14b, 14c, 15 en 16). Ook hierdoor heeft hij meer kans om in het negatief daglicht te komen staan van de taliban. Door de angst en depressieve gevoelens die hij heeft zal het hem evident nóg meer moeite kosten om zich aan te passen aan de extremistische normen en regels van de taliban. Dit is voor hem niet mogelijk”*. Hij benadrukt verder dat hij nooit onder het huidige talibanregime heeft geleefd en door zijn keuzes waaronder zijn

scholing) blijkt geeft van een openheid ten aanzien van westerse waarden en normen. Verzoeker besluit dit onderdeel door te citeren uit verschillende arresten van de Raad.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming. Hij wijst op resoluties van de VN Veiligheidsraad van 17 maart 2022 en juni 2022 over de veiligheidssituatie in Afghanistan en het EUAA rapport en stelt dat het CGVS met de recente wijzigingen in de veiligheidssituatie in Afghanistan enkele maanden na de machtsovername door de taliban te weinig rekening werd gehouden en wijst nog op het individueel profiel van verzoeker als verwesterde zoon van een lid van de voormalige Afghaanse politie en stelt dat deze individuele omstandigheden er ook voor kunnen zorgen dat men een ernstig risico op ernstige schade kan hebben door de veiligheidssituatie.

Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de socio-economische situatie in Afghanistan. Onder verwijzing naar verschillende objectieve landenrapporten voert hij aan dat de situatie er ontegensprekelijk schrijnend is en dat 95% van de Afghaanse gezinnen onvoldoende voedsel heeft en voedselonzekerheid ervaart. Hij zet daarbij uiteen dat sinds de taliban aan de macht zijn gekomen, de inflatie de hoogte inschiet en dat de taliban weigert zich te conformeren naar de internationale mensenrechtenstandaarden waardoor het land geen enkele steun meer krijgt van andere landen. Verzoeker betoogt dat de taliban wel degelijk de grootste schuld treft over deze schrijnende humanitaire situatie in Afghanistan waardoor zij gedragingen stellen als actor in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt tenslotte dat zijn individuele profiel ervoor zorgt dat door de machtsovername door de Taliban, hoewel de situatie in Afghanistan volgens het CGVS op zich niet afdoende ernstig is om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen, hij onmenselijke en/of vernederende behandeling vreest in zijn land van herkomst.

Verzoeker vraagt als vluchteling erkend te worden, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. A) Kennisgeving weigeringsbeslissing CGVS t.a.v. de minderjarige M. Z.; B) Weigeringsbeslissing CGVS t.a.v. de minderjarige M. Z.;
2. Volledig kosteloze juridische tweedelijnsbijstand per beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand Brugge dd. 04.05.2023;
3. Bijlage 26 in hoofde van verzoeker;
4. Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 29.08.2023 (22 blz.);
5. IOM Assisted Voluntary Return and Reintegration (AVRR) Reintegration Assistance; 6. PowerPoint International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, November 2022;
7. RvV, arrest nr. 181.307 van 26 januari 2017;
8. RvV, arrest nr. 286.545 van 22 maart 2023;
9. UN Security Council, Resolution 2626 (2022) Adopted by the Security Council at its 8997th meeting, on 17 March 2022;
10. RvV, arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022;
11. Vluchtelingenwerk Vlaanderen, "Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS", 25 april 2022; 12. Femke VOGELAAR, "De blinde vlekken in asielbeslissingen voor Afghanen", 15 februari 2023, via <https://tijd.mensenrechten.be/2023/02/15/de-blinde-vlekken-inasielbeslissingen-voor-afghanen/>;
13. RvV 30 november 2023, nr. 298.071;
14. A) Attest psycholoog A. D. met diagnose; B) Attest psycholoog therapie tussen 03.08.2023 en 25.01.2025; C) Bevestiging verderzetting therapie vanaf 27.02.2024;
15. Schrijven begeleidster omtrent psychische problematiek dd. 15.10.2023;
16. Bevestiging opstart verdere psychologische begeleiding De Sleutel;
17. Foto verzoeker en vriend;
18. Formulier Family tracing Rode Kruis;
19. Schoolattest;
20. Brief schoolloopbaan;
21. A) Identiteitskaart voogd; B) Beslissing aanstelling voogd.

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota neer van 30 oktober 2024 waarbij volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

- (1) EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (3) EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (4) EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_12_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus.pdf;

files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (5) EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>; (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf en (11) EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments \(europa.eu\)](https://euaa.europa.eu/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments).

4.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer van 19 november 2024 waarbij volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht:

1. Attest pleegzorg;
2. Verklaring pleegzorgbegeleider omtrent psychologische moeilijkheden verzoeker;
3. Foto verzoeker en pleegzorgbegeleiders die hem regelmatig bezoeken.

Verzoeker legt een tweede aanvullende nota neer ter terechtzitting waarbij volgend nieuw elementen wordt bijgebracht en toegelicht:

1. Verklaring voormalige voogd L.D. van 20 november 2024;

Verzoekers advocaat ter terechtzitting, die *loco de dominus litis* optreedt, legt ter terechtzitting een derde aanvullende nota neer waarbij recente landeninformatie met betrekking tot Afghanistan en volgende stukken worden bijgebracht als nieuwe elementen:

1. Schoolattest;
2. Loonfiches;
3. Serie bijkomende foto's.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU

en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker geboren is in het dorp Kotmali in het Asmar district van de provincie Nangarahar en op jonge leeftijd met zijn familie naar het dorp Banaghar Bela in het district Behsud, eveneens in de provincie

Nangarhar verhuisde en er verbleef tot zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers nood aan internationale bescherming werd door de commissaris-generaal terecht onderzocht ten aanzien van Afghanistan.

6.3. Verzoeker verklaarde zich minderjarig bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming. Er werd geen twijfel geuit bij zijn verklaarde minderjarigheid (Fiche Mineur Etranger Non Accompagné). Aan verzoeker werd een voogd toegewezen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat de voogdij een einde neemt ten laatste op [...] 2024. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat de voogdij eerder zou zijn beëindigd.

Hoewel heden het Kinderrechtenverdrag niet langer van toepassing is op verzoeker heeft hij de administratieve fase van de procedure als niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming doorlopen waarbij voor hem tijdens het persoonlijk onderhoud bijzondere procedurele steunmaatregelen werden genomen en werd het huidige beroep ingediend door verzoekers voogd als diens wettelijke vertegenwoordiger.

6.4. Verzoeker beroept zich onder meer op zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als 'verwesterd' of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen in het buitenland heeft overschreden en om die reden aan vervolgingsdaden te zullen worden onderworpen. Hij verwijst daarbij naar landenrapporten die ingaan op de mogelijke risico's voor personen die lange tijd in Europese landen hebben verbleven in geval van terugkeer naar Afghanistan om door de Afghaanse bevolking en de taliban te worden beschouwd als personen die afwijkend gedrag vertonen of als verwesterde personen. Verzoeker verwijst daarbij ook op zijn persoonlijk parcours sinds zijn aankomst in België en de activiteiten die hij hier heeft ontwikkeld en zijn psychologische moeilijkheden als risicobepalende factoren die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

6.4.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt.

De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of

privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuoja- ja valtutettutietu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Het Hof heeft er ook op gewezen dat vrouwen, daaronder begrepen minderjarige vrouwen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot een specifieke sociale groep. Deze vereenzelving hoeft niet noodzakelijk uit politieke of religieuze motieven voort te komen opdat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn en kan in voorkomend geval ook opgevat worden als een grond van vervolging die verband houdt met religieuze of politieke overtuigingen (HvJ, 11 juni 2024, C-646/21, *K, L tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, punten 51 en 52).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De Taliban

hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie,

"*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal en verzoeker verwijzen, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

In casu werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker als niet begeleide minderjarige in België is aangekomen en pas recent meerderjarig is geworden. Volgens zijn op dit punt niet betwiste verklaringen was verzoeker ongeveer vijftien jaar oud toen hij in oktober 2021 (Verklaring DVZ, vraag 33) uit Afghanistan is vertrokken en was hij ongeveer een jaar onderweg vooraleer hij in België aankwam in september 2022. Volgens zijn verklaringen verbleef hij onder meer ongeveer 4 maanden in Istanboel. In de mate verzoeker al een zekere maturiteit bezat toen hij Afghanistan verliet en opgegroeid is volgens Afghaanse normen en waarden van voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan, kan geen abstractie worden gemaakt dat verzoeker ook een belangrijk deel van zijn puberteit en adolescentie en heeft beleefd in de Belgische geseculariseerde samenleving.

Verzoeker, die in augustus 2023 werd gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming door het CGVS, legt een aantal documenten neer met betrekking tot zijn traject in België als niet-begeleide minderjarige. De schoolattesten van 19 februari 2024 en 20 november 2024 van het Koninklijk Technisch Atheneum bevestigen dat verzoeker het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd in het gemeenschapsonderwijs. Het attest ondertekend door de coördinator OKAN van 19 februari 2024 vermeldt dat verzoeker na een moeilijke opstart sinds januari 2023 is gekend als een plichtsbewuste leerling en positieve leerling die zich inzet om Nederlands te leren en goede resultaten behaalt (verzoekschrift, stuk 20). Verzoeker verklaarde hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij in 2023 in het begin altijd naar school ging, maar daarna ziek werd, medicatie nam om te kunnen slapen en hiervoor ook medicatie kreeg en toen al bij een psychologe ging (NPO, p. 3-4) wat ook blijkt uit de emails tussen de toenmalige voogd van verzoeker en de verantwoordelijke voor de NMB-werking van het opvangcentrum waar verzoeker en tussen de voogd en een medewerker van Ambulant Centrum Brugge van de Sleutel VZW van oktober en november 2023 (AD, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 3 en verzoekschrift, stuk 15 en 16).

Uit de bij aanvullende nota neergelegde loonbrieven blijkt dat verzoeker sinds augustus 2024 via interim-arbeidscontracten is tewerkgesteld.

Verzoeker licht ter terechtzitting toe dat hij in een chocoladefabriek werkt en dat hij in de toekomst een opleiding automechanica zou willen volgen.

Verzoeker zet verder in zeer goed Nederlands uiteen dat zijn zus recent naar België is gekomen in het kader van gezinshereniging met haar man, die in België als vluchteling is erkend en hier in een Amerikaanse Fastfood keten werkt. Verzoeker verklaart dat hij sinds kort bij zijn zus en haar echtgenoot woont, die als pleeggezin voor hem fungeren. Het attest van Pleegzorg Vlaanderen West-Vlaanderen van 12 augustus 2024 bevestigt dat R.J.M. en N.M. als pleegzorgers verzoeker als pleegkind/pleeggast kunnen opnemen en aan de voorwaarden daartoe voldoen. Uit de email van de pleegzorgbegeleidster van Pleegzorg West-Vlaanderen en de schriftelijke verklaring van verzoekers voormalige voogd, L.D. blijkt dat verzoeker bij het pleeggezin inwoont en dat de pleegzorgbegeleidster er regelmatig op huisbezoek gaat.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker relatief kort na binnenkomst in België als niet-begeleide minderjarige verzoeker onderwijs heeft gevolgd, momenteel werkt en daarbij een zeer goede kennis van het Nederlands heeft verworven en zich, ondanks zijn psychologische problemen zoals hierna verder besproken, openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige wordt ondergedompeld in een maatschappij die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Dit gebeurt tijdens zijn ontwikkeling als minderjarige en jonge adolescente tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er kan in het geval van verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst en zijn hoger geschetste traject in België worden aangenomen dat dit een impact heeft (gehad) op zijn ontwikkeling als minderjarige en zijn opvattingen als jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt.

Verder is niet betwist dat verzoekers neven door de commissaris-generaal als vluchtelingen zijn erkend en dat verzoekers neef R.J. en zijn zus nu zijn pleegzorgers zijn. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat het geweten is in de lokale gemeenschap van verzoekers dorp dat verzoeker een neef heeft die al geruime tijd in België woont en ook dat verzoekers zus in het kader van gezinshereniging met deze man naar België is gekomen. Rekening houdend met het gegeven dat voor vrouwen onder het huidige taliban regime kan worden aangenomen dat sprake is van groepsvervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, kan ook worden aangenomen dat de aanwezigheid van verzoekers zus in België en haar huwelijk met een in België erkende vluchteling negatief wordt gepercipieerd door de lokale talibanleiders en dat de kans reëel is dat verzoeker omwille van deze familieband als dusdanig al gestigmatiseerd wordt en de (negatieve) aandacht trekt van de lokale gemeenschap en lokale talibanleiders.

Dit alles verhoogt in belangrijke mate het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn dorp Banaghar Bela zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast of beïnvloed door de waarden en normen van een westerse samenleving of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen in het buitenland heeft overschreden.

Voorts blijkt uit de door verzoeker neergelegde attesten dat verzoeker kampt met psychologische problemen en dat hij hiervoor psychotherapie heeft gekregen tussen augustus 2023 en januari 2024 en dat de therapie tijdens het ziekteverlof van de psycholoog bij een andere therapie wordt verdergezet vanaf februari 2024 (verzoekschrift, stukken 14a), 14b) en 14c)). In deze medische attesten wordt melding gemaakt van zwaar psychisch lijden, depressieve gevoelens en gegeneraliseerde angststoornis en wordt ook verwezen naar het feit dat hij geen contact meer heeft met zijn familie en zijn moeder mist. In zijn schriftelijke verklaring stelt verzoekers voogd dat verzoeker bij aanvang een speelse joviale jongeman was maar dat zijn gemoedstoestand nadien wijzigde toen hij elk contact met zijn familie verloor maar dat zijn attitude, leerbereidheid en sociaal gedrag verbeterde sinds hij bij het pleeggezin woont. Verzoekers voogd bevestigt verder de bevindingen van Pleegzorg, met name dat hij een goede inborst heeft en optimaal functioneert sinds hij in het pleeggezin woont (aanvullende nota verzoeker, verklaring voormalige voogd). Verzoeker verklaart ter terechtzitting hierover dat hij zich beter voelt maar ook moe is.

In de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" worden personen met ernstige medische problemen, waaronder mentale gezondheidsproblemen omschreven als een risicoprofiel. In Afghanistan worden personen met mentale gezondheidsproblemen en fysieke handicaps vaak gestigmatiseerd, volgens de objectieve landeninformatie.

Hun medische of mentale situatie wordt vaak beschouwd als verband houdende met God's wil (EUAA *Country Guidance*, p. 103) en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of hun familie komt voor. Vrouwen, gehandicapte personen en terugkerende migranten zijn daarbij in het bijzonder kwetsbaar. Gelet op verzoekers nog steeds jonge leeftijd kan niet worden uitgesloten dat zijn psychologische problemen als puber en de behandeling die hiervoor heeft gekregen in België in geval van terugkeer aan het licht komen en hierdoor bijkomend de aandacht van zijn lokale gemeenschap trekt en hierom gestigmatiseerd wordt.

Verder is niet betwist dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan en sinds hij vier jaar oud was, in Banaghar Bela in de provincie Nangarhar woonde. In deze provincie is ISKP, een transnationale

Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, aanwezig (EUAA, *Afghanistan. Targeting of individuals*, August 2022, p. 190-192).

Ook is Nangarhar, samen met de andere Noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 33, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 36).

In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP-aanhangers in zijn dorp en regio van herkomst als onislamitisch zal gezien worden.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker niet of nauwelijks vertrouwd is, nu hij kort na de machtsovername door de taliban uit Afghanistan is vertrokken. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd en individuele omstandigheden, verzoeker zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar de provincie Kunar, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als minderjarige en adolescent, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen in het buitenland heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. De door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Daarbij dient herhaald dat ook een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is ook kan worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*) (UNHCR), punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024 (p. 123) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden

beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET